

ва да се е случило голѣмо нещастие... Само че не казва!...

— Давамъ да ми отреже опашката, — разгорещилъ се зайко, — ако той знае, защо плаче. Азъ ще му дамъ награда три моркове, ако той може да каже причината,

Понеже Плачлю билъ огладнѣлъ и много му се искало да яде, той казалъ:

— Пропадна, зайко! Дай тритѣ моркова, и азъ ще ти кажа, защо плача и защо ще плача...

Заекътъ веднага развързалъ своята торбичка и се наплатилъ?

— Е-е-е? съ любопитство запиталъ той, като си поправилъ очилата на носа; — кажи де, защо плачешъ?

— Азъ?... азъ... Азъ плакахъ — бавно издумалъ Плачлю, като си издулъ устнитѣ — плакахъ за това, защото ми бѣше хубаво и живѣя, защото нѣма за какво да плача! Разбирате ли ме?

— Не-е! смутено и нерѣшително промърморилъ зайко, като се отдръпналъ назадъ — не дотамъ те разбрахъ.

— Аха! — заръмжало кучето, — сега се разбра, колко си билъ ученъ...

Заекътъ ударилъ на бѣгъ, а кучето подиръ него. И спогнало го, както се гони най-обикновенъ заекъ, защото изгубило всѣкакво уважение къмъ него...

Споредъ мене, зайко билъ правъ, защото, не само той, не дори и човѣкъ не би могаль да разбере, какво казалъ Плачлю.

